

PSYCHOPAT

SKUTOČNÝ PRÍBEH O ZVRÁTENÝCH
ZLOČINOCH, KTORÉ INŠPIROVALI FILMY
TEXASKÝ MASAKER MOTOROVOU PÍLOU,
PSYCHO A MLČANIE JAHNIAT

VRAŽDA NEBOLA JEHO
NAJZÁVAŽNEJŠIM ZLOČINOM

iKAR

HAROLD SCHECHTER

HAROLD SCHECHTER

PSYCHOPAT

Preložila Beata Horná

IKAR

PSYCHOPAT

Harold Schechter

Harold Schechter

Deviant

Copyright © 1989 by Harold Schechter

Originally published by Pocket Books,
an Imprint of Simon & Schuster, LLC.

Cover design © by David Gee

Translation © 2026 by Beata Horná

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Preklad z anglického originálu Deviant

(Pocket Books, New York 1998) Beata Horná

Redakčná úprava Katarína Zitová

Jazyková korektúra Anežka Kolníková

Úprava obálky podľa originálu Augustín Putera

Technická redaktorka Renáta Hrabušická

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2026

ako svoju 2 609. publikáciu v elektronickej podobe.

Sadzba a zalomenie do strán Michal Hrabušický

Tlač FINIDR, s.r.o., Český Těšín

IKAR, a.s.

Miletičova 23

821 09 Bratislava

www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0509-9

*„Človek, ktorý zblúdil z cesty múdrosti,
bude v ríši mŕtvych spočívať.“*

Príslovia 21:16

PREDSLOV

V roku 1960 šialenec v šatách svojej dávno mŕtvej matky zapichol v sprche kuchynský nôž do krásky a navždy zmenil tvár amerického hororu. Samozrejme, vražda sa stala vo filme Alfreda Hitchcocka *Psycho*, ktorý nielenže zmenil to, ako sa celá generácia filmových divákov cítila, keď sa ocitla osamote v sprche, ale vytvoril aj nový druh filmového strašiaka. Monštrum vo filme *Psycho* nebol upír z Transylvánie ani klzký tvor s chápadlami z vesmíru, ale plachý, zajakávajúci sa starý mládenec s chlapčenským úsmevom, nevýraznou osobnosťou a celkom obyčajným menom Norman Bates.

Hoci sa Norman nikdy neoženil, za posledné dve desaťročia splodil množstvo potomkov – celý rad filmových psychopátov, ktorí, kráčajúc v jeho šľapajach, prenasledovali a zavraždili nespočetné množstvo mladých obetí vo filmoch s názvami ako *Bloodthirsty Butchers*, *Meatcleaver Massacre* a *Driller Killer*. Napriek všetkej krvavej brutalite sa však len máloktorý z týchto filmov, ak vôbec nejaký, vyrovná mimoriadne desivej sile filmu *Psycho*.

Táto sila do značnej miery pramení z diabolskej schopnosti Hitchcocka podkopávať našu vieru v stabilitu nášho sveta. Podobne ako Marion Cranová, prvá Normanova obeť, sme vtiahnutí na púť po veľmi klzkej ceste, ktorá nás neúprosne vedie preč od známych scenérií a smeroviek každodenného života do desivej, iracionálnej ríše nočnej mory. A ani sa nenazdáme a zrazu sa ocitneme na mieste, kde sa aj tie najobyčajnejšie situácie a prostredia zmenia na zdroj

našich najhlbších obáv, kde sa v jedinom desivom okamihu kúpeľňa v moteli stane izbou hrôzy, kde sa prívetivý, celkom neškodne vyzerajúci chlapík zmení na šialeného transvestitu s nožom v ruke a z bezmocnej starej dámy sa vyklúje šklabiaca sa mŕtvola s prešedivenou parochňou na hlave, zahalená do pleteného šálu. A keď sa tá púť skončí, odstúpime od obrazovky s vďačnosťou človeka, ktorý sa práve zobudil z obzvlášť mučivej nočnej mory, a sme šťastní, že to utrpenie, ktoré sme práve prežili, bola len fikcia, a sme presvedčení, že nič v skutočnom svete nemôže byť také desivé ako ten sen.

Azda najväčším prekvapením spojeným s filmom *Psycho* je však skutočnosť, že sa zakladá na realite. Norman Bates skutočne existoval.

Nevolaľ sa Norman a nebol majiteľom motela. Za nudných, pokojných dní eisenhowerovskej éry žil na odľahlej farme v srdci Ameriky tichý, osamelý starý mládenec s krivým úsmevom a ostýchavým správaním. Počas dňa ho susedia poznali ako trochu zvláštneho, ale ústretového muža, na ktorého sa dalo vždy spoľahnúť, že im pomôže pri mlatbe alebo s domácimi prácami. Nikomu z nich nikdy nenapadlo, že jeho život ovládala silná prítomnosť mŕtvej matky alebo že noci trávi vykonávaním tých najtemnejších a najotrasnejších rituálov. Tento vykrádač hrobov, hyzdič ženských tiel, transvestita, ktorý sa obliekal nie do šiat, ale rovno do kože svojich obetí, celé roky páchal neopísateľné zločiny bez toho, aby ho odhalili. A keď jeho zverstvá nakoniec vyšli najavo, v celom národe vyvolali vlnu odporu, ktorej dôsledky cítiť dodnes. Inšpirovali aj spisovateľa Roberta Blocha, ktorý ich použil na napísanie románu *Psycho*. O rok neskôr ho Alfred Hitchcock premenil na najdesivejší film, aký bol kedy natočený. No v porovnaní s tým, čo sa vo Wisconsine pred takmer sedemdesiatimi rokmi skutočne stalo, film *Psycho* pôsobí rovnako upokojujúco ako rozprávka.

PRVÁ ČASŤ

POKRVNÍ
PRÍBUZNÍ

1

„Koncom devätnásteho storočia sa vidiecke mestá stali kostnicami a okresy, ktoré ich obklopovali, miestami vysušených kostí.“

MICHAEL LESY, *Wisconsin Death Trip*

Miestni obyvatelia sa chvália, že Wisconsin je záhradným štátom, a keď sa za jasného jarného dňa vydáte z Madisonu po diaľnici na sever, zistíte, že toto tvrdenie je pravdivé. Cestu z každej strany lemujú výhľady ako z pohľadnice – mohutné červené stodoly, silá ako strieborné delové gule, tiché farmy zasadené do hustých hájov. Bohaté zvlnené pastviny sú posiate rybníkmi, na svahoch sa lenivo pasie dobytok a pôda je tmavá a hlinitá. Krajinou sa šíri atmosféra prosperity, rovnako hmatateľná ako vôňa čerstvo pokosenej trávy. Pred sto rokmi spisovateľ Hamlin Garland opísal túto časť štátu ako „pastvu pre oko“ a táto oblasť naďalej zostáva rovnako malebná aj dnes. Pestrofarebné reklamné tabule lákajú turistov do rodinných reštaurácií, na farmárske trhy a do kempingov. Reklama na Americké služby pre chovateľov dobytky pri ceste propaguje svoju činnosť s jemným sebaironickým humorom charakteristickým pre srdce Ameriky: „Dopočul som sa to od vola.“

O päťdesiat kilometrov ďalej na sever sa krajina mení. Fariem ubúda, vidiek pôsobí vyľudnene. Hlavná cesta občas vedie cez mestečko či skôr dedinu s jedinou ulicou

lemovanou obchodom s miešaným tovarom, čerpacou stanicou, krčmou, kostolom a hŕstkou bielych domov so šindľovými strechami. Aj keď znížite rýchlosť na päťdesiatku, celú dedinu prejdete za pár sekúnd. Potom sa opäť ocitnete v otvorenej krajine a celé kilometre cestujete bez toho, aby ste minuli iné vozidlo alebo zazreli jediného tvora, možno okrem červenokrídleho drozda usadeného na stĺpe plotu alebo mŕtveho jeleňa rozvaleného so stuhnutými končatinami pri ceste. Napriek tomu je tu krajina veľmi pekná a možno oveľa viac pokojnejšia ako poľnohospodárska pôda na juhu. Tu Wisconsin pôsobí menej ako záhradný štát alebo rozsiahla, prosperujúca mliečna oblasť a viac ako svieži, rozľahlý park, nekonečná plocha jasne zelených lúk a husto zalesnených kopcov.

Až keď prejdete do rovinatej oblasti v strede štátu, asi sto kilometrov severne od hlavného mesta, nadobudnete pocit, že ste zrazu vstúpili do iného, oveľa menej pohostinného sveta. Hoci tabule pri ceste vás zdravia priateľskými nápismi ako „Víta vás Marquette Country Club 4-H“ alebo „Vitajte vo Waushare, svetovom hlavnom meste vianočných stromčekov“, oblasť pôsobí pusto a bezútešne. Tých zopár schátraných fariem, ktoré míňate, vyzerá, akoby sa na nich už roky nepracovalo. Cez dvor posiaty hrdzavými zvyškami poľnohospodárskych strojov sa vychudnutý starý muž vo vyblednutých montérkach suchtavým krokom vlečie k rozpadnutej stodole a pritom sa opiera o dve drevené palice. Pocit chudoby a nedostatku je tu rovnako hmatateľný ako samolúba prosperita juhu. Každá časť krajiny tu pôsobí pochmúrne a nehostinne. Tráva je vyschnutá, obloha vás aj za dokonalého jarného dňa tlačí k zemi a vyprahnutá pôda má bledoružovú farbu, rovnakú, akú výrobcovia detských farebných ceruziek

(predtým, ako niekto v tomto označení rozpoznal skrytý rasizmus) nazývali „telová“.

Niektorí obyvatelia Wisconsinu poznajú túto rovina-tú, neúrodnú časť štátu ako „piesočnú krajinu“. Iní ju na-zývajú „veľkým mŕtvym srdcom Wisconsinu“.

V sedemdesiatych a osemdesiatych rokoch minulého sto-ročia pokrok v poľnohospodárskej technológii prebral niektoré časti krajiny opäť k životu. Hlavne sofistikova-né zavlažovacie zariadenia vdýchli mŕtvemu srdcu život a udržali ho v chode. Stovky skrachovaných, schátraných fariem boli zrovnané so zemou a nahradené vysoko vý-nosnými zemiakovými poľami. Po celom vidieku sú roz-trúsené skromné ranče, niektoré so satelitnými anténami a záhradnými bazénmi. Napriek tomu je to stále chudob-ný a málo zaľudnený kraj, deprimujúci svojou prázdno-tou, kde väčšina obyvateľov bojuje o to, aby si zarobila na živobytie v odlahlých, izolovaných farmárskych komu-nitách, na miestach so všednými, typickými americkými názvami: Friendship, Wild Rose, Plainfield.

Názov Plainfield sa zdá obzvlášť vhodný pre miesto také rovinaté a beztvárne, že dokonca aj oficiálny štátny sprievodca ho označuje za celkom „nevýrazné“. Prekva-pujúce je však zistenie, že názov vôbec nesúvisí s regió-nom. Mestečku ho udelil jeden z jeho zakladateľov, pri-sťahovalec z Nového Anglicka menom Elijah Waterman, ktorý sa tam usadil v roku 1849, postavil si malú zrubovú chatrč, ktorá mu slúžila ako domov a zároveň to bol je-diný hotel v oblasti. Osadu pomenoval na počesť svojho rodiska Plainfield vo Vermonte. O tridsať rokov neskôr sa už mestečko pýšilo niekoľkými kostolmi, bankou, vlast-ným týždenníkom a rôznymi podnikmi: tromi obchodmi s miešaným tovarom, dvomi kováčskymi dielňami, lekár-

ňou, krajčírstvom, skladom poľnohospodárskeho náradia a mlynom.

Avšak počet obyvateľov zostával malý a nikdy neprekročil číslo osemsto. Väčšina obyvateľov boli chudobní farmári, ktorí sa usilovali získať aspoň trochu úrody zo suchej, kamenistej pôdy. Chovali zopár kusov dobytky, pestovali raž a zemiaky, ktoré sa však často urodili v takej nízkej kvalite, že ich nebolo možné predáť na konzumáciu a museli ich odviezť nákladným vozom do miestnej škrobárne.

Pôda sa ich úsiliu vysmievala. Všetko vôkol pôsobilo pusto a neplodne, dokonca aj veľké jazero na juhovýchodnom okraji mestečka, ktorého názov odzrkadľoval sterilitu okolitej krajiny. Miestni ho nazývali Piesočné jazero.

Napriek všetkému, čomu museli čeliť – chudobe, zdrvivúcej izolácii a ustavičnému zápasu s tvrdou, neúrodnou pôdou –, ľudia v Plainfelde boli hrdí na svoju komunitu. Bolo to pokojné, slušné miesto s dobrými susedskými vzťahmi, kde prevládali tradičné hodnoty, kde sa celé mesto schádzalo na každoročnom školskom vianočnom večierku pre žiakov základných škôl, kde večera u pani Duane Wilsonovej pre domáce gazdinky z Plainfieldu bola výnimočnou udalosťou a kde sa cesta Merla Beckleyho na Národný kongres 4-H objavila na titulnej strane miestnych novín. Dokonca aj nepatrná veľkosť ich mestečka – úzky pás domov a obchodov pozdĺž jedinej dláždenej cesty – bola zdrojom dobromyseľného humoru. Obyvatelia mestečka často žartovali o tom, že sa aspoň nemusia obávať, že ich deti postávajú na rohoch ulíc, keďže tam žiadne rohy nie sú.

Podľa nich bol Plainfield príjemné miesto na život.

Samozrejme, zažili aj mnoho tragédií a pohrôm. V mes-

te párkrát zúril požiar a zničil väčšinu budov na hlavnej ulici. Tornáda, snehové fujavice a ničivé búrky na Stredo-západe si vyžiadali ľudské obete, zabíjali dobytok a občas zničili celé farmy. Muži prišli o život pri nehodách na po-lovačkách, poľnohospodárske stroje im spôsobili vážne zranenia alebo zostali ochrnutí, keď ich dodávky dostali šmyk na zľadovatených cestách alebo sa zrazili s vlakmi. A svoju daň si vybrali aj samovraždy a vraždy. V sku-točnosti sa milá, malá komunita v Plainfielde dlhé roky uvádzala v miestnych historických knihách ako miesto obzvlášť brutálnej vraždy, ku ktorej došlo na samom po-čiatku existencie mestečka.

Stalo sa to v roku 1853, len päť rokov po tom, ako prvý osadník v oblasti Plainfieldu založil osadu vyznačením po-zemku a postavením jednoduchého zrubového príbytku. Miestny osadník známy ako Firman sa vydal na cestu do Milwaukee, kde stretol Newyorčana menom Cartwright, ktorý mal v pláne presťahovať sa aj s rodinou na Stredo-zá-pad. Oblasť okolo Plainfieldu – okres Waushara – zúfalo potreboval nových osadníkov a Firman bol ochotný ve-novať Cartwrightovi šesťnásť hektárov svojej pôdy, aby ho tam prilákal. A Cartwright ponuku prijal.

Chvíľu spolu muži vychádzali dobre. Lenže Firman bol prchký a podľa svedectiev súčasníkov aj bezcharakter-ný. Netrvalo dlho a s Cartwrightom sa pohádal pre akúsi maličkosť. Vzťahy medzi mužmi sa zhoršovali a nakoniec chcel Firman vyhnáť Cartwrighta aj s celou rodinou zo svojho pozemku, tvrdiac, že patrí jemu, a obvinil ho z po-rušovania vlastníckeho práva. Spor sa skončil na súde. V deň, keď sa malo o veci rozhodnúť, sa Firman na súd ne-dostavil. Súd spor rozhodol v prospech Cartwrighta, kto-rý sa rozhodol osláviť víťazstvo v bare hotela Boyington vo Wautome, sídle okresu. A tam narazil na Firmana.

Muži si vymieňali ostré slová, až sa nakoniec Firman, zasiahnutý mimoriadne tvrdou urážkou, vrhol na Cartwrighta a zhodil ho zo stoličky. Cartwright spadol dozadu a narazil do pece, ktorá sa prevrátila a vypadli z nej na podlahu žeravé uhlíky. Cartwright vyskočil na rovné nohy a vybehol z baru. Firman ho prenasledoval, a keď ho dohonil, chytil ho za golier, zvalil ho na zem a zabodol sa mu palcami do očí. Keďže Cartwright sa nedokázal vymaniť z jeho zovretia, poslepiacky si nahmatol zadné vrečko, vytiahol z neho pištoľ a vystrelil na nepriateľa. Po treťom výstrele Firman zo seba vydal hlboký ston a zrútil sa na zem. Zomrel v priebehu hodiny a Cartwrighta okamžite zatkli.

Previezli ho do väznice v meste Oshkosh, kde zostal dovtedy, kým ho neprepustili na kauciu. Medzitým Firmanovi priatelia, banda rovnako divokých a pochybných mužov ako zosnulý, prisahali, že ak sa vrah niekedy objaví v okrese Waushara, zlynčujú ho. Cartwright túto hrozbu nebral vážne a vrátil sa domov. Hneď druhú noc po jeho návrate Firmanovi kumpáni dodržali slovo a vtrhli do Cartwrightovho domu. Cartwright, ozbrojený puškou, vybehol na pôjd a mieril zbraňou na rebrík. Keď prvý z bandy vystrčil hlavu nad podlahu, Cartwright vystrelil a muža zabil. Rozvášnená tlupa sa rýchlo stiahla z domu, ale od svojho plánu neupustila. Muži sa rozhodli podpáliť Cartwrightov dom a začali v jednom rohu zakladať oheň. Cartwright okamžite prestrčil hlaveň pušky cez štrbinu v brvnách a zastrelil ďalšieho z bandy.

Muži sa opäť stiahli, narýchlo sa poradili a vymysleli diabolský plán. Jedného spomedzi nich, policajného strážnika, vyslali do domu sudcu Walkera, ktorý býval v Plainfelde. Vytiahol Walkera z postele a oboznámil ho so situáciou. Zákerný policajný strážnik dal Walkerovi

zdanlivo rozumnú ponuku. Ak sa sudcovi podarí presvedčiť Cartwrighta, aby sa strážnikovi vzdal, lynčujúca banda sa rozíde. Cartwright by bol potom pod ochranou policajného strážnika odvedený do väznice v meste Oshkosh, kde by zostal až do súdu za Firmanovu vraždu. Ničnetušiaci Walker sľúbil, že urobí, čo bude môcť, a vydal sa do Cartwrightovho domu. Obklúčený muž si sudcu vypočul a súhlasil s podmienkami. Potom sa rozlúčil so ženou a s deťmi a vyšiel z domu.

V historickej knihe z devätnásteho storočia sa opisuje „strašné vyvrcholenie tragédie“. Cartwright, sudca Walker a policajný strážnik neprešli ani dvadsať metrov od domu, keď ich obklúčil dav. Cartwrighta, ktorý nekládol žiadny odpor, odvedli, naložili na sane a rýchlo odviezli do Plainfieldu, kde bola z horného poschodia senníka patriaceho ku krčme spustená tyč. Na tyč priviazali lano a na zem navŕšili niekoľko zväzkov šindľov, na ktoré sa mal Cartwright postaviť. Sudcovi Walkerovi, ktorý naliehal na dav, aby mali rozum a od svojho zámeru upustili, povedali, že ak neodíde, obesia ho spolu s Cartwrightom.

Lano obviazali Cartwrightovi okolo krku a spod nôh mu odkopli šindle. Nechali ho visieť, až kým nezomrel. Potom lano odviazali a pripevnili ho k saniam. Cartwrightovo telo ťahali za saňami až k jeho domu, kde sa jeho vydesená manželka a deti strachovali o jeho osud.

Na hanbu dobrého mena okresu Waushara, tí diabli v ľudskom tele, ktorí sa podieľali na tomto vražednom útoku proti zákonu a právu, neboli nikdy potrestaní a dokonca ani stíhaní, hoci mnohí z nich, ak nie všetci, boli dobre známi.

***

Príbeh Firmana a Cartwrighta a „strašné vyvrcholenie“ ich sporu zostalo po dlhé roky najsenzačnejšou epizódou v histórii Plainfieldu. Mnohým obyvateľom sa zdalo žalosťne nespravodlivé, že ich početné mestečko sa spájalo s takou neslávne známou udalosťou.

Nemohli ani len tušiť, že bude medzi nimi žiť „diabol v ľudskom tele“, ktorý bude neporovnateľne zvrátenejší než ktokoľvek z lynčujúceho davu z devätnásteho storočia, muž, ktorého vinou (na trvalé zdesenie miestnych obyvateľov) názov Plainfield vo Wisconsine navždy zostane synonymom temnoty, šílenstva a nepredstaviteľnej hrôzy.

2

„Hoci na vytváraní podmienok, ktoré budeme opisovať, sa najviac podieľa matka, z anamnézy schizofrenikov často zisťujeme, že vo výchove dieťaťa zlyhali obaja rodičia, často z rôznych dôvodov. Kombinácia je často nasledujúca: dominantná, hašterivá a nevraživá matka, ktorá nedáva dieťaťu žiadnu možnosť presadiť sa, je vydatá za závislého, slabého muža, prislabého na to, aby dokázal dieťaťu pomôcť. Otec, ktorý sa neodváži dieťa ochrániť... pretože nie je schopný postaviť sa proti matkinej silnej osobnosti, zmrzačuje dieťa rovnako ako jeho matka.“

SILVANO ARIETI, Interpretácia schizofrénie

Zdalo sa, že osudom tejto rodiny boli od samého začiatku tragédie.

Prvá ju postihla v roku 1879. Bola to pohroma, ktorá môže človeku zničiť život, otráviť mu budúcnosť a zanechať zničujúce stopy na osude jeho detí.

V tom čase žila rodina Georgea Geina na farme v Coon Valley vo Wisconsin, asi dvadsať kilometrov od La Crosse. Jedného pochmúrneho dňa Georgeova matka, otec a staršia sestra nastúpili do voza a vyrazili do mesta na nákupy.

Domov sa nikdy nevrátili.

Rieka Mississippi bola rozvodnená a voz strhla blesková povodeň. Gein starší, jeho žena a ich prvorodené dieťa

sa utopili v mútnom, ľadovom prúde a z Georgea sa stala sirota. Mal len tri roky.

Ujali sa ho starí rodičia z matkinej strany, prísni škótski prisťahovalci, ktorí žili na neďalekej farme. O tejto alebo o ktorejkoľvek inej etape života Georgea Geina je dostupných len málo informácií. Nakoniec, bol to len jednoduchý vidiečan zo Stredozápadu, ešte väčší smoliar ako väčšina ostatných, ktorého minulosť si ľudia nemajú prečo pamätať, okrem toho, že bol otcom skutočného amerického monštra. Jediné, čo o živote Georgea Geina stojí na zmienku, je skutočnosť, že v očiach všetkých, dokonca aj (a možno najmä) rodiny, ktorú si neskôr založil, bol obyčajná nula.

Po skončení základnej školy sa George Gein vyučil u miestneho kováča. Niekoľko rokov sa lopotil s nákovou a vyhňou v kováčskej dielni. Keď dovŕšil dvadsať rokov, jedného dňa navždy opustil farmu starých rodičov a, podobne ako mnoho vidiečanov pred ním i po ňom, zamieril do najbližšieho mesta.

Po príchode do La Crosse striedal jedno zamestnanie za druhým. Chvíľu predával poistné zmluvy, vyskúšal si tesárske remeslo, pracoval v garbiarni, v mestskej elektrárni a v železničnej spoločnosti Chicago, Milwaukee & St. Paul Railway. Možno jeho problém udržať si zamestnanie súvisel s jeho rastúcou náklonnosťou k fľaši. Po práci čoraz častejšie zamieril rovno do krčmy, kde prepil väčšinu zárobku. Zmätený, s červenými očami, upadal do depresie, mal záchvaty hnevu a sebaľúlosti nad mizerným životom, ktorý mu osud nadelil. Mal pocit, že celý svet je proti nemu. Ako malé dieťa osirel a vyrastal v pochmúrnom dome bez lásky. To bol dostatočný dôvod, aby stratil vieru v Božiu dobrotu. Inokedy mal zasa záchvaty sebaobviňovania, že za všetko nešťastie si môže sám. Bol presvedčený,

že je neschopný, že nestojí za nič a že zlyhal na celej čiare – ako pracovník, ako živiteľ a aj ako muž.

Vzhladom na ťažkosti, ktorým musel George už od útleho detstva čeliť, by väčšina ľudí jeho nízku mienku o sebe považovala za pritvrdú. No v tomto ohľade, ako aj v mnohých ďalších, manželka Georgea Geina nebola ako väčšina ľudí.

Volala sa Augusta a pochádzala z veľkej a pracovitej rodiny, ktorej prísny a náročný patriarcha emigroval z Nemecka v roku 1870 a usadil sa v La Crosse. Keď sa stretli, George Gein mal dvadsaťštyri a Augusta devätnásť rokov. Už vtedy bola osobou, ktorú treba brať vážne. Augusta bola robustná, prsnatá žena s hrubými rysmi na širokej tvári, na ktorej mala vždy výraz zúrivého odhodlania a absolútnej sebaistoty. Keďže bola vychovaná tak, aby dodržiavala prísne morálne zásady, ktoré jej otec neváhal presadzovať pravidelnými bitkami, bola až fanaticky zbožná. Neustále sa pohoršovala nad do očí bijúcou nemravnosťou moderného sveta. Kamkoľvek sa pozrela, videla uvoľnenosť mravov, čo sa jej zdalo šokujúco až hriešne v rozpore s prísnymi hodnotami *Starého zákona*, ktoré platili v jej rodine. Vedela, že život nie je prechádzka ružovou záhradou, ale vážna vec, vyžadujúca si nekonečnú tvrdú prácu, neochvejnú šetrnosť a mimoriadne sebazaprenie.

Koniec-koncov, bola dcérou svojho otca – puntičkárka, povýšenecká, dominantná a neoblomná – a nikdy ani na okamih nepochybovala o absolútnej správnosti svojich presvedčení a o práve vnucovať ich ľuďom okolo seba akýmkoľvek prostriedkami.

O tom, čo Georgea a Augustu k sebe priťahovalo, sa môžeme len dohadovať. Pokiaľ ide o Georgea, oženil sa do veľkej a v mnohých ohľadoch súdržnej rodiny. Augusta

mala šesť súrodencov a ďalší jej príbuzní bývali neďaleko, vrátane bratranca Freda, ktorý spolu s Georgeom pracoval v garbiarni David, Medary & Platz. Pre muža, ktorý prišiel v útlo detstva o vlastnú rodinu, muselo byť nesmierne príťažlivé stať sa členom takého početného klanu. Okrem toho George sotva dokázal odolať Augustinej impozantnej osobnosti, jej ohromnej energii a očividným schopnostiam v praktických veciach.

Augustu, ktorú nikdy neobletovali nápadníci, možno očaril Georgeov vzhľad. Bol to silný, svalnatý muž s odmeraným až dôstojným správaním. Neskôr počas jeho života ho susedia dokonca považovali za kňaza na dôchodku. A rovnako ako Augusta bol praktizujúcim luteránom, hoci rozhodne menej vášnivým. Z jeho dosť formálneho a pokojného vystupovania nemala možnosť dozvedieť sa o jeho stupňujúcom sa alkoholizme a ani o hlbokých, nezahojených ranách, ktoré ho čoraz viac ochromovali. Alebo možno tie základné slabosti v ňom videla hneď od začiatku, a tým bol pre ňu príťažlivejší. Podľa všetkého to bola žena uprednostňujúca manžela, ktorého by mohla ľahko podriaadiť svojej vôli.

Svadbu mali štvrtého decembra 1899. Ako takmer všetko ostatné v živote týchto ľudí s nešťastným osudom, ich manželstvo bolo podľa všetkých dostupných dôkazov obzvlášť mučivou nočnou morou.

Augusta, vydatá za slabošského muža s čoraz nespokojnejšou povahou, rýchlo prevzala pri vedení vlastnej domácnosti úlohu domáceho tyrana. Jej vlastné charakterové deformácie – tvrdosť, neústupnosť a prudká neznášanlivosť – sa prejavovali čoraz zreteľnejšie. Jej manžel bol v jej očiach neschopná nula. Otvorene sa mu vysmievala, nazývala ho lenivým psom alebo ešte horšími výrazmi. George bol napriek širokým ramenám a svalom ková-

ča slaboch a ťažkej práce sa bál. To ona bola tá silná. On nemal žiadny elán, žiadne ambície. A čo bolo najhoršie, nedokázal si udržať zamestnanie. A keď Augusta zistila, koľko z jeho skromného zárobku mizne v miestnych krčmách, pochytila ju nesmierna zúrivosť, ešte znásobená jej náboženským presvedčením. Jej manžel sa stal objektom nehodným ani jej opovrhnutia.

George reagoval na neskrývanú nenávisť manželky tak, že sa stiahol ešte hlbšie do seba. Odmietal hovoriť. Keď mu Augusta nerozkazovala alebo sa nevysmievala jeho nedostatkom, v dome vládlo jedovaté ticho. Ale občas, keď ho po návrate z krčmy vítala mimoriadne zlomyseľnými poznámkami, neovládol sa, vrhol sa na ňu a znova a znova ju udieral otvorenou dlaňou po tvári. Augusta s nárekom klesla k zemi a vykrikovala nadávky. Potom si kľakla na kolená a vrúcne sa modlila za manželovu smrť.

Možno si myslela, že dieťa by mohlo zmierniť jej súženie, a dokonca jej poslúžiť ako spojenec v boji proti Georgeovi. Augustine názory na sex boli rovnako extrémne. Sex neposvätený manželstvom bol neodpustiteľný hriech, ohavnosť. Telesné vzťahy medzi manželmi boli podľa nej odporná povinnosť, ktorú bolo treba znášať len z dôvodu plodenia detí. Už len samotná myšlienka na ten akt sa jej hnusila. Postupom času jej vnímanie sveta prerástlo do niečoho veľmi podobného šialenstvu. Svet bol podľa nej semenišťom skazenosti a La Crosse druhým Babylonom. Ženy s vyzývavým správaním a nehanebným úsmevom na tvári, ktoré stretávala na ulici, neboli o nič lepšie ako neviestky. Napriek tomu túžila po dieťati, preto pustila svojho opovrhnutiahodného manžela do svojej postele.

Plodom tohto aktu bez lásky bol zdravý chlapec Henry, ktorý sa narodil sedemnásteho januára 1902. Čakal ho tvrdý, osamelý život a jeho smrť o štyridsať rokov neskôr

v rozkvetе mužnosti bude len jedným z mnohých temných tajomstiev, ktoré budú obklopovať potomkov Georgea a Augusty Geinovcov.

George bol opäť bez práce. Augusta sa rozhodla, že existuje len jedno možné riešenie, jediná šanca pre rodinu, ako odvrátiť finančnú pohromu – George musí pracovať sám pre seba. Dvaja z jej bratov boli úspešní obchodníci v La Crosse, „dodávatelia základných a luxusných potravín“. Z roka na rok sa im darilo lepšie a mesto by pokojne znieslo ďalší taký obchod. V roku 1909 sa George Gein stal majiteľom malého obchodu s mäsom a potravinami na Caledonia Street číslo 914.

Avšak netrvalo dlho, kým sa začali objavovať problémy. George to očividne sám nezvládal. Augusta vedela, čo treba urobiť. Už mala absolútnu kontrolu nad ich domácnosťou. Teraz musela prevziať absolútnu kontrolu aj nad ich obchodnými záležitosťami. Záznamy v adresároch mesta La Crosse prezrádzajú veľa, nielen o Georgeovom čoraz žalostnejšom postavení, ale aj o povahe jeho vzťahu s Augustou. V predchádzajúcom zväzku je George Gein uvedený ako majiteľ obchodu, ale už o dva roky je ako majiteľka uvedená Augusta a George ako „predavač“.

Medzitým sa im narodilo druhé dieťa. Hoci Augusta nemala k svojmu prvorodenému synovi obzvlášť vrelý vzťah, pripisovala to jeho pohlaviu. Veď to bol chlapec. S dcérou by to bolo určite iné. A tak zaťala zuby a dovoľila manželovi, aby sa na nej opäť dopustil toho ohavného činu. Počas nasledujúcich týždňov sa každú noc modlila k Bohu, aby ju požehnal dievčatkom.

Dvadsaťateho šiesteho augusta 1906 Augusta porodila svoje druhé dieťa. Bol to chlapec a dali mu meno Edward Theodore. Keď sa dozvedela, že sa jej opäť narodil syn, cí-

tila sa zatrpknutá, zradená. Lenže Augusta nebola z tých, čo sa poddajú zúfalstvu. Bola z tvrdšieho cesta. A tak vzala zavineného novorodenca do náručia a zložila posvätný sľub.

Keď tento chlapec vyrastie, nebude ako ostatní muži. Ako tie chlipné, spotené, sprosté stvorenia, ktoré využívajú ženské telá takým ohavným spôsobom. Tento chlapec, sľúbila si, bude iný.

Augusta sa už o to postará.